

- 2) Czy prawo Unii Europejskiej (a w szczególności art. 12 ust. 3 dyrektywy 2014/24/UE⁽¹⁾ dotyczący udzielania zamówień in house w ramach reżimu sprawowanej wspólnie przez kilka organów administracji kontroli podobnej) stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego [jak ten zawarty w art. 4 ust. 1 Testo Unico delle società partecipate — decreto legislativo n. 175 del 2016 (dekretu ustawodawczego nr 175/2016 — tekst jednolity w sprawie przedsiębiorstw z udziałem podmiotów publicznych)], który zabrania organowi administracji publicznej uzyskania udziału (jakkolwiek, niegwarantującego kontroli lub prawa weta) w organizmie, w którym udziały posiadają inne organy administracji, w sytuacji, w której taki organ zamierza jednak uzyskać w przyszłości wspólną kontrolę, a zatem możliwość bezpośredniego udzielania zamówień na rzecz tego wielodziałowego organizmu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 5 lutego 2019 r. — Burgo Group SpA/Gestore dei Servizi Energetici SpA — GSE

(Sprawa C-92/19)

(2019/C 182/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Burgo Group SpA

Druga strona postępowania: Gestore dei Servizi Energetici SpA — GSE

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa 2004/8/WE⁽¹⁾ (w szczególności jej art. 12) stoi na przeszkodzie wykładni art. 3 i 6 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 20/2007 dokonywanej w ten sposób, że korzyści przewidziane w decreto legislativo nr 79/1999 [w szczególności korzyści określonych w art. 11 oraz w Delibera dell’Autorità dell’energia elettrica e del gas (decyzji urzędu ds. energii elektrycznej i gazu) nr 42/02 z dnia 19 marca 2002 r., która to decyzja stanowi wykonanie powyższego przepisu] mają również zastosowanie w stosunku do instalacji niebędących wysokosprawnymi instalacjami kogeneracyjnymi, nawet po 31 grudnia 2010 r.?
- 2) Czy art. 107 TFUE stoi na przeszkodzie wykładni art. 3 i 6 decreto legislativo nr 20/2007, dokonywanej w sposób opisany w pytaniu pierwszym, w zakresie, w jakim przepis ten, zgodnie z jego wykładnią, może stanowić „pomoc państwa” i w związku z tym może być sprzeczny z zasadą wolnej konkurencji?

- 3) W świetle pytania pierwszego i drugiego oraz biorąc pod uwagę wyraźne twierdzenia wnoszącej odwołanie, czy przepisy krajowe, które zezwalają na dalsze przyznawanie systemów wsparcia dla kogeneracji niebędącej kogeneracją wysokosprawną do dnia 31 grudnia 2015 r., są zgodne z określonymi w prawie wspólnotowym zasadami równości i niedyskryminacji?; taka jest bowiem możliwa wykładnia włoskiego prawa krajowego na podstawie art. 25 ust. 11 lit. c) ppkt 1 decreto legislativo nr 28 z dnia 3 marca 2011 r. uchylającego wspomniane przepisy art. 11 decreto legislativo nr 79/1999 ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2016 r., a obecnie nawet od dnia 19 lipca 2014 r. (na podstawie art. 10 ust. 15 decreto legislativo nr 102 z dnia 4 lipca 2014 r.).

- (¹) Dyrektywa 2004/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie promowania kogeneracji w oparciu o zapotrzebowanie na ciepło użytkowe na rynku wewnętrznym energii oraz zmieniająca dyrektywę 92/42/EWG (Dz.U. 2004, L 52, s. 50).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 6 lutego 2019 r. — San Domenico Vetraria SpA/Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-94/19)

(2019/C 182/12)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: San Domenico Vetraria SpA

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate

Pytania prejudycjalne

Czy art. 2 i 6 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. oraz zasadę neutralności podatkowej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu, na mocy którego wynajęcie lub oddelegowanie pracowników spółki dominującej jedynie w zamian za zwrot związanych z tym kosztów przez spółkę zależną jest istotne dla celów podatku od wartości dodanej?
